Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Antoine de Saint-Exupéry

Le Petit Prince

Micul Prinț

Ediție bilingvă

Cu desenele autorului

Traducere din limba franceză
de Ioana Socolescu

Booklet fiction | 2017

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

À Léon Werth

Je demande pardon aux enfants d'avoir dédié ce livre à une grande personne. J'ai une excuse sérieuse : cette grande personne est le meilleur ami que j'ai au monde. J'ai une autre excuse : cette grande personne peut tout comprendre, même les livres pour enfants. J'ai une troisième excuse : cette grande personne habite la France où elle a faim et froid. Elle a bien besoin d'être consolée. Si toutes ces excuses ne suffisent pas, je veux bien dédier ce livre à l'enfant qu'a été autrefois cette grande personne. Toutes les grandes personnes ont d'abord été des enfants. (Mais peu d'entre elles s'en souviennent.) Je corrige donc ma dédicace :

À Léon Werth
Quand il était petit garçon

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Lui Léon Werth

Le cer iertare copiilor că am dedicat această carte unui om mare. Am o scuză serioasă: acest om mare este cel mai bun prieten din câți am eu pe lume. Și mai am o scuză: acest om mare poate să înțeleagă totul, chiar și cărțile pentru copii. Am și o a treia scuză: acest om mare locuiește în Franța, unde suferă de foame și de frig. Are mare nevoie să fie alinat. Dacă toate aceste scuze nu sunt de ajuns, vreau să dedic cartea de față copilului care a fost odată acest om mare. Toți oamenii mari au fost mai întâi copii. (Dar puțini dintre ei își mai aduc aminte.) Așadar, îmi corectez dedicația:

Lui Léon Werth,
pe când era băiețel

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

I

Lorsque j'avais six ans j'ai vu, une fois, une magnifique image, dans un livre sur la Forêt Vierge qui s'appelait « Histoires Vécues ». Ça représentait un serpent boa qui avalait un fauve. Voilà la copie du dessin.

On disait dans le livre : « Les serpents boas avalent leur proie tout entière, sans la mâcher. Ensuite ils ne peuvent plus bouger et ils dorment pendant les six mois de leur digestion. »

J'ai alors beaucoup réfléchi sur les aventures de la jungle et, à mon tour, j'ai réussi, avec un crayon de couleur, à tracer mon premier dessin. Mon dessin numéro 1. Il était comme ça :

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

I

Odată, când aveam șase ani, am văzut o poză superbă într-o carte despre pădurile virgine, numită *Istorii trăite*. Înfățișa un șarpe boa înghițind un animal sălbatic. Iată copia desenului cu pricina.

În carte se spunea așa: „Șerpii boa își înghit prada cu totul, fără să o mestece. După aceea, nu se mai pot mișca și dorm șase luni în șir, cât durează digestia".

Am cugetat atunci îndelung la aventurile din junglă și, la rândul meu, folosind un creion colorat, am reușit să schițez primul meu desen. Desenul meu numărul 1. Arăta așa:

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

J'ai montré mon chef-d'oeuvre aux grandes personnes et je leur ai demandé si mon dessin leur faisait peur.

Elles m'ont répondu : « Pourquoi un chapeau ferait-il peur ? »

Mon dessin ne représentait pas un chapeau. Il représentait un serpent boa qui digérait un éléphant. J'ai alors dessiné l'intérieur du serpent boa, afin que les grandes personnes puissent comprendre. Elles ont toujours besoin d'explications. Mon dessin numéro 2 était comme ça :

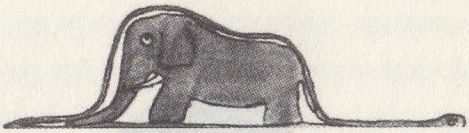

Les grandes personnes m'ont conseillé de laisser de côté les dessins de serpents boas ouverts ou fermés, et de m'intéresser plutôt à la géographie, à l'histoire, au calcul et à la grammaire. C'est ainsi que j'ai abandonné, à l'âge de six ans, une magnifique carrière de peintre. J'avais été découragé par l'insuccès de mon dessin numéro 1 et de mon dessin numéro 2. Les grandes personnes ne comprennent jamais rien toutes seules, et c'est fatigant, pour les enfants, de toujours et toujours leur donner des explications.

J'ai donc dû choisir un autre métier et j'ai appris à piloter des avions. J'ai volé un peu partout dans le monde. Et la géographie, c'est exact, m'a beaucoup servi. Je savais reconnaître, du premier coup d'oeil, la Chine de l'Arizona. C'est très utile, si l'on est égaré pendant la nuit.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Le-am arătat oamenilor mari capodopera mea și i-am întrebat dacă desenul îi sperie.

Mi-au răspuns:

— De ce să ne sperie o pălărie?

Desenul meu nu înfățișa o pălărie. Înfățișa un șarpe boa digerând un elefant. Atunci, am desenat șarpele pe dinăuntru, ca să poată să priceapă oamenii mari. Ei întotdeauna au nevoie de explicații. Desenul meu numărul 2 arăta așa:

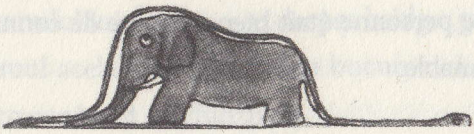

Oamenii mari m-au sfătuit să las deoparte desenele cu șerpi boa, fie ei întregi sau despicați, și să îmi văd mai degrabă de geografie, de istorie, de socoteli și de gramatică. Așa se face că la vârsta de șase ani am abandonat o strălucită carieră de pictor. Mă descurajase nereușita desenului meu numărul 1 și a desenului meu numărul 2. Oamenii mari nu pricep niciodată nimic de unii singuri, iar pentru copii este obositor să le dea explicații peste explicații.

Așadar, am fost nevoit să aleg o altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Am zburat aproape peste tot în lume. Geografia, ce-i drept, mi-a fost de mare folos. Știam să fac diferența dintr-o singură privire între China și Arizona. Lucru foarte folositor, dacă te rătăcești pe timp de noapte.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

J'ai ainsi eu, au cours de ma vie, des tas de contacts avec des tas de gens sérieux. J'ai beaucoup vécu chez les grandes personnes. Je les ai vues de très près. Ça n'a pas trop amélioré mon opinion.

Quand j'en rencontrais une qui me paraissait un peu lucide, je faisais l'expérience sur elle de mon dessin numéro 1 que j'ai toujours conservé. Je voulais savoir si elle était vraiment compréhensive. Mais toujours elle me répondait : « C'est un chapeau. » Alors je ne lui parlais ni de serpents boas, ni de forêts vierges, ni d'étoiles. Je me mettais à sa portée. Je lui parlais de bridge, de golf, de politique et de cravates. Et la grande personne était bien contente de connaître un homme aussi raisonnable.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Prin urmare, de-a lungul vieții am avut o grămadă de legături cu o grămadă de oameni serioși. Am trăit vreme îndelungată printre oamenii mari. I-am văzut de îndeaproape. Ceea ce nu mi-a îmbunătățit prea mult părerea despre ei.

Când întâlneam unul care îmi părea cât de cât cu capul pe umeri, îi arătam desenul meu numărul 1, pe care l-am păstrat mereu. Voiam să aflu dacă omul cu pricina pricepe cu adevărat. Dar îmi răspundea negreșit: „E o pălărie". Atunci, nu îi vorbeam nici despre șerpi boa, nici despre păduri virgine, nici despre stele. Mă coboram la nivelul lui. Îi vorbeam despre bridge, golf, politică și cravate. Iar omul acela mare era foarte bucuros că a făcut cunoștință cu o persoană atât de chibzuită.